

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/319/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5812206284
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5812206284.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a JUDr. Adriany Gallovej v právnej veci žalobcu: POHOTOVOŠŤ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 8C/139/2012-92 zo dňa 18. septembra 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým zamietol žalobný návrh žalobcu a vo výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e .**

Vo zvyšku **s a** rozsudku okresného súdu **n e d o t ý k a .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť sumu 1.450,93 eur z titulu majetkovej škody a sumu 290,19 eur z titulu nemajetkovej ujmy. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Z dôvodov rozsudku vyplýva, že nárok žalobcu bol posudzovaný v zmysle § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. účinného do 31.12.2012.

Prvostupňový súd dôvodil tým, že v rámci vykonaného dokazovania bolo zo spisu Okresného súdu Námestovo sp. zn. 9Er/184/2011 zistené, že žalobca ako oprávnený dňa 24.02.2011 do zápisnice spísanej súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým navrhol vykonanie exekúcie voči povinnej L. R. na podklade exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 26.01.2011 sp. zn. SR/14133/10 a ktorým bola menovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi čiastku 394,- eur s príslušenstvom. Súdnym exekútor následne v zmysle návrhu na vykonanie exekúcie požiadal žiadosťou, doručenou okresnému súdu dňa 16.03.2011 o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Okresný súd Námestovo uznesením zo dňa 18.03.2011 č. k. 9Er/184/2011-10 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Voči uzneseniu nebolo podané odvolanie žiadnym účastníkom exekučného konania (teda ani žalobcom), čím sa uznesenie stalo právoplatným a vykonateľným dňa 03.05.2011.

Ďalej prvostupňový súd dôvodil, že vzhľadom k takto zistenému stavu prejednávanej veci a z hľadiska jej právneho posúdenia je podstatné, že zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci

jeho orgánmi upravuje zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ktorý v § 3 určuje, že štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci: a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom. Svojej zodpovednosti sa štát nemôže zbaviť.

Ďalej konštatoval, že z uvedeného ustanovenia vyplýva, že na vznik objektívnej zodpovednosti štátu (Slovenskej republiky) za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sa vyžaduje kumulatívne (súčasné) splnenie troch podmienok: 1. nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, 2. vznik škody ako peniazmi vyčísliteľnej majetkovej ujmy na strane dotknutého subjektu a 3. príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Zákon č. 514/2003 Z. z. neobsahuje legálnu definíciu nesprávneho úradného postupu. Ust. § 9 uvedeného zákona v znení účinnom do 31.12.2012 príkladom za nesprávny úradný postup označuje porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Tiež okresný súd konštatoval, že v zásade možno nesprávny úradný postup definovať ako postup orgánu verejnej moci (teda aj štátneho orgánu), ktorý je v rozpore s platnými právnymi normami a ktorý spočíva v inej než rozhodovacej činnosti. V prípade rozhodovacej činnosti totiž zákon č. 514/2003 Z. z. zakladá zodpovednosť štátu za nezákonné rozhodnutie a špecificky za určité rozhodnutia týkajúce sa najmä osobnej slobody jednotlivca (rozhodnutia o zatknutí, o zadržaní, o treste atď.). Inými slovami, pri nesprávnom úradnom postupe je činnosť orgánu verejnej moci v konkrétnom prípade upravená právnou normou, ktorú orgán pri jej aplikácii poruší.

Prvostupňový súd preto skúmal, či bolo preukázané splnenie všetkých troch podmienok na to, aby bola založená zodpovednosť žalovaného za žalobcom tvrdenú škodu (resp. ujmu).

Prvostupňový súd dôvodil tým, že nemal preukázané tvrdenia žalobcu, že by postupom okresného súdu v exekučnom konaní sp. zn. 9Er/184/2011 v súvislosti so žiadosťou súdneho exekútora o udelenie poverenia došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Podľa okresného súdu z vykonaných dôkazov vyplynulo, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu bola okresnému súdu doručená dňa 16.03.2011. V tom čase účinné ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z. z.) určovalo povinnosť súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia jeho žiadosti. V danom prípade súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora v zákonom určenej lehote dňa 18.03.2011 uznesením o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. K tvrdeniu žalobcu, že žalovaná majetková a nemajetková ujma mu mala byť spôsobená aj tým, že exekučný súd v podstate nezákonne a nesprávne zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, v dôsledku čoho je jeho pohľadávka voči povinnej nevymožiteľná, nemohlo tu ísť podľa okresného súdu o nesprávny úradný postup už len z toho dôvodu, že pod nesprávny úradný postup (ako už bolo uvedené) nemožno zahrnúť proces vykonávaný orgánom verejnej moci, ktorého výsledkom je konkrétne rozhodnutie. Ak podľa žalobcu trpelo uznesenie exekučného súdu zo dňa 18.03.2011 nesprávnosťou, táto by teoreticky mohla byť posudzovaná len z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím (§ 5 a nasl. zákona č. 514/2003 Z. z.). Na tieto prípady ale aj v exekučnom konaní ako špecifickej časti občianskeho súdneho konania slúži systém opravných prostriedkov, ktorých účelom je preskúmanie a náprava skutkových či právnych pochybení, pričom ako je zrejmé z exekučného spisu, žalobca preskúmanie uznesenia podaním odvolania neinicioval. Okresný súd v tejto súdnej veci konštatoval, že nemal preukázané, že by zo strany okresného súdu v dotknutom exekučnom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu v tom zmysle, ako bol vyššie charakterizovaný. Keďže nebolo preukázané splnenie už prvej najpodstatnejšej podmienky pre založenie zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, logicky už ani nebolo potrebné zaoberať sa skúmaním ďalších dvoch podmienok.

O trovách konania prvostupňový súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a žalovanému ako účastníkovi v konaní úspešnému nepriznal náhradu trov konania, pretože trovy konania nevyčíslil a zo spisu mu žiadne nevyplývajú.

Voči citovanému rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca. Namieta, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalobca namieta, že ako strana konania nebol pred vynesením rozsudku oboznámený s písomným vyjadrením žalovaného k žalobe a toto mu bolo doručené až so samotným rozsudkom vo veci samej. Takýto procesný postup nepredstavuje len porušenie základného práva žalobcu na kontradiktórny súdny proces, ale aj priame porušenie ust. § 114 ods. 2 O. s. p., osobitne to platí za situácie, keď súd vo veci neuskutočnil ústne pojednávanie s prítomnými účastníkmi konania. Porušením kontradiktórnosti konania žalobca trpí zásadne tam, kde navyše vo vyjadrení k žalobe žalovaný vzniesol námietku premlčania a na túto námietku nedal súd žalobcovi možnosť akokoľvek pred vyhlásením rozsudku reagovať. Žalobca ako strana konania nebol pred vynesením rozsudku oboznámený so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu nemal možnosť vyjadriť sa. Nebol teda oboznámený s obsahom dôkazov a tvrdení, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a tvrdeniam vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Podľa konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu nemôže vnútroštátny súd založiť svoje rozhodnutie na skutočnostiach, o ktorých strana vystupujúca v konaní nevedela. Žalobca tvrdí, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, čím bolo porušené právo žalobcu na kontradiktórny súdny proces. Súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise, a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátu. Poukazuje na ust. § 15 O. s. p. Žalobca uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodovacia prax Krajských súdov v Trnave, Nitre a Prešove. Tiež poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností, s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu neobstojí a žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodol vylúčený sudca. V konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie.

Z uvedených dôvodov žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil okresnému súdu na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) napadnutý rozsudok postupom v zmysle ust. § 156 ods. 3 O. s. p. potvrdil v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p.

Rozsudok okresného súdu je vecne správny. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vyvodil správny právny záver.

V zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p., odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

V tejto súvislosti krajský súd poukazuje, že odvolacie dôvody uvádzané v odvolaní nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Žalobca zrejme tým, že podáva hromadné podania, dostatočne nerozlišuje medzi jednotlivými rozhodnutiami súdov.

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je však odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvavej činnosti odvolacieho súdu. Ust. § 212 ods. 2 O. s. p. vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ale ktoré nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Odvolacia námietka odvolateľa, že v danej veci bolo neprípustné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, je zmätočná, keďže v danej veci k takémuto stavu nedošlo.

Žalobca opakovane namieta postup okresného súdu, ktorým mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom, keď okresný súd mu nedoručil vyjadriť vyjadrenie protistrany, napriek jeho neprítomnosti vykonal pojednávanie, neoboznámil ho s vykonanými dôkazmi, neumožnil mu byť oboznámený s obsahom prednesov protistrany, vyjadriť sa k nim, keď vyjadrenie žalovaného mu bolo doručené až spolu s rozsudkom vo veci samej, neumožnil mu navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí ísť však o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený.

Je právom a zároveň povinnosťou účastníka zúčastniť sa nariadeného pojednávania. Pojednávanie môže byť odročené iba z dôležitého dôvodu.

V zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p., súd pokračuje v konaní aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takéhoto účastníka, prihliadne pritom na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy.

Žalobca a jeho právny zástupca sa pojednávania nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Predvolanie na nariadený termín pojednávania bolo žalobcovi, ako aj jeho právnomu zástupcovi doručené včas, viac ako 5 dní pred termínom pojednávania (pojednávanie sa konalo 18.09.2013, predvolanie na termín pojednávania bolo doručené žalobcovi, ako aj jeho právnomu zástupcovi 28.09.2013). Žalobca podal

dňa 30.04.2013 návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu podania ústavnej sťažnosti na Ústavný súd Slovenskej republiky, ako aj z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti sudcu a konanie navrhol prerušiť do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd.

Uvedený dôvod nebol dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania.

Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 9NcC/86/2013-12 zo dňa 12. februára 2013 rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Námestovo Mgr. Zuzana Hartelová je vylúčená z pojednávania a rozhodovania veci, pričom všetci ostatní sudcovia Okresného súdu Námestovo nie sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania veci. Teda zákonný sudca Mgr. Martin Štubniak nebol vylúčený z pojednávania a rozhodovania predmetnej veci. Vzhľadom na skutočnosť, že existovalo rozhodnutie o vylúčení, resp. nevyvylúčení zákonného sudcu a táto otázka bola vyriešená všeobecným súdom, do ktorého právomoci riešenie tejto otázky patrí, neexistoval dôvod pre odročenie pojednávania.

Väčšina procesných oprávnení a povinností účastníka v občianskom súdnom konaní sa realizuje na pojednávaní. Svoje oprávnenia môže účastník realizovať za predpokladu, že sa pojednávania zúčastní. Za odňatie možnosti konať pred súdom ako odvolací dôvod možno považovať iba odňatie práv spôsobené procesnou činnosťou súdu, nie opomenutím alebo pasivitou účastníka. Žalobca a jeho právny zástupca sa pojednávania nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Tým si sami zmarili možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p., ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom).

V danej veci odvolací súd konštatuje dôvodnosť odvolacej námietky o nedoručení vyjadrenia protistrany žalobcovi a jeho právnomu zástupcovi pred rozhodnutím vo veci samej.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd v rozpore so zákonnou povinnosťou bez dôležitého dôvodu nedoručil právnomu zástupcovi žalobcu vyjadrenie protistrany, ktoré bolo do spisu doručené ešte pred nariadením prvého pojednávania.

V danom prípade ide o vadu konania, a preto odvolací súd skúmal, či táto vada konania mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Odvolací súd dospel k záveru, že vzhľadom na okolnosti veci a hmotnoprávne dôvody zamietnutia uplatneného nároku, nedoručenie vyjadrenia protistrany právnomu zástupcovi žalobcu nie je takou vadou konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Je všeobecne známou skutočnosťou, že žalobca podal hromadné žaloby. Žalovaný, ktorým je Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, podáva vo všetkých týchto hromadných veciach totožné vyjadrenia, ktorých obsah je protistrane známy, pretože toto vyjadrenie protistrane bolo doručené vo veľa obdobných prípadoch a je obsahovo totožné. Podstatným dôvodom, pre ktorý však odvolací súd nepovažoval nedoručenie vyjadrenia za takú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, je skutočnosť, že hmotnoprávnym dôvodom zamietnutia nároku neboli argumenty protistrany uvedené v odvolaní, keď rozhodnutie okresného súdu je založené na iných hmotnoprávných skutočnostiach ako argumentoch protistrany.

Podstatná časť odvolacích námietok žalobcu je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Žiline, ako súd nadriadený, rozhodol o nevyvylúčení zákonného sudcu Mgr. Martina Štubniaka, ktorého nevyvylúčil z pojednávania a rozhodovania veci. Od vydania tohto rozhodnutia

(vyššie citovaného), v ktorom krajský súd uviedol podstatné dôvody, pre ktoré zákonný sudca nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nedošlo k žiadnym novým skutočnostiam, majúcim vplyv na nestrannosť zákonného sudcu, ktorého možno považovať za nestranného zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska.

Okresný súd postupoval správne, keď na základe vykonaného dokazovania vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalobcu. Dôvodné nie sú ani tvrdenia odvolateľa, že súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania. Zo zápisnice o súdnom pojednávaní vyplýva, že dokazovanie bolo vykonané výlučne oboznámením listín nachádzajúcich sa v spise, ako aj oboznámením exekučného spisu Okresného súdu Námestovo sp. zn. 9Er/184/2011.

Odvolacie námietky žalobcu sa nedotýkajú hmotnoprávných dôvodov, pre ktoré okresný súd žalobu zamietol.

Hmotnoprávnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku žalobcu bolo nepreukázanie nesprávneho úradného postupu ako základného predpokladu pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Žalobca v danom prípade odôvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu nedodržaním zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia. Z dokazovania vykonaného okresným súdom však vyplynulo, že o žiadosti o udelenie poverenia pre súdneho exekútora podanej dňa 16.03.2011 bolo rozhodnuté uznesením zo dňa 18.03.2011 tak, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola zamietnutá. Okresný súd potom správne konštatoval, že nemal preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Správne dôvodil, že v tom čase účinné ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku určovalo povinnosť súdu rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia do 15 dní od doručenia, avšak nevzťahovalo sa na prípady, kedy bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá v súvislosti s rozhodovaním o exekučnom titule, ktorým bol rozhodcovský rozsudok.

Žalobca nijako nenapadol uvedené skutkové a právne závery okresného súdu, ktoré boli hmotnoprávnym dôvodom zamietnutia nároku, a preto tieto nie sú predmetom odvolacieho prieskumu.

Na základe uvedeného možno konštatovať, že okresný súd vec prejednal a rozhodol zákonným spôsobom, keď v súlade so zásadou kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom konania realizáciu ich procesných práv priznaných im Občianskym súdnym poriadkom. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p. správne a presvedčivo odôvodnil.

Krajský súd preto rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil vrátane odvolaním nenapadnutého, závislého výroku o trovách prvostupňového konania, ktoré taktiež vykazuje vecnú správnosť.

Výroku, ktorým okresný súd rozhodol o návrhu žalobcu na prerušenie konania, sa odvolací súd nedotkol, pretože tento nebol žalobcom napadnutý.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, trovy konania si však neuplatnil a z obsahu spisu mu vznik trov odvolacieho konania nevyplýva, preto odvolací súd žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok prípustný nie je.